

У жовтні 2011 року мені, в числі 15 учасників з України, пощасливилося побувати в Парижі та взяти участь у науково-методичному семінарі «Викладання історії Голокосту», організованому «Меморіалом Шоа» у Франції та УЦВІГ.

Для мене, як для вчителя французької мови, це була не перша можливість побувати у Парижі, але завдячуючи організаторам, я робив щоденні відкриття та отримав нові знання. Часом вони були шокуючими, попри те, що я багато що знаю і багато що побачив в житті.

Але сторінки жахливої Катастрофи не залишили байдужим не тільки мене. Навіть під час повернення з Парижа, ми часто спілкуємося з учасниками проекту, виробляємо плани на майбутнє, обговорюємо побачене та почуте.

Бездоганний підбір професіоналів-лекторів, спеціальна екскурсійна програма, вражаючі ресурси Меморіалу – сприяли успіху проекту. Важливою складовою успіху, був якісний відбір учасників з української сторони.

Донедавна, мені здавалось, що я маю достатньо інформації історичних подій новітньої епохи, однак під час семінару моя впевненість серйозно похитнулась. Виявилось, що окремі історичні події, знаємо лише поверхнево, себто «такі факти були в історії» і не більше.

Такими були мої знання про Голокост, або Шоа – такий термін використовується в багатьох країнах світу.

Особливо цінним для мене, як освітянина, був досвід французьких педагогів у викладанні історії Голокосту. Глибока обізнаність з тематикою та використання сучасних технологій роблять процес викладання доступнішим, переконливішим та об'єктивнішим.

І все ж непокоять думки, чому людство, знаючи про страхіння Голокосту, сталінські репресії, інші численні злочини проти людяності, знову і знову наступає на «граблі» повторення, яким став геноцид в Руанді кілька років тому? Де гарантії, що подібне не повториться ще десь?

Ми, вчителі, стараємось сіяти добре та вічне і віримо, що майбутнє дітей буде щасливим та заможним. Але в житті буває по-іншому...

І все ж люди не забувають минулого. Зовсім недавно я побував у польському місті Єленья Гура, що неподалік Вроцлава. Я їздив туди з ротарійським молодіжним клубом «Інтеракт» до тамтешніх інтерактивців. Як і у нас, їх клуб базується у школі містечка Ковари. Принагідно, почав розмову про семінар, Голокост. Був приємно вражений. Польські діти та вчителі добре обізнані з темою, у їх підручниках темі Голокості приділяється багато уваги.

Уже по приїзду додому взнав, що Інтеракт з Єленья Гури їздив до однолітків до Вроцлава, саме там 9 листопада відзначали роковини жахливих подій.

Час невпинно біжить вперед. Все менше живих свідків історії тих часів. Ми не маємо права забути жахи Аушвіца, Майданека, Трєблінки... інакше історія може повторитись, навіть у сучасному विकорозвинутуому суспільстві.

Подібні семінари дають не тільки знання, інструментарій, а й переконання, бажання не допустити нових катастроф. Від нас, вчителів, багато що залежить.

Один із лекторів в Парижі Патріс Бенсімон так закінчив свою лекцію «Не можна будувати Європу на трупах та кістках. Потрібно показати всім правду, якою б вона не була...».

З цим важко не погодитись.

Сергій Саєнко

директор Першої міської гімназії

м. Черкаси